

Kirkens store administrasjon – en katastrofe for prestedtjenesten og lokalmenigheten.

19.01.21 av Jo Hedberg

Den norske kirkens sentral-administrasjon bruker mellom 600-700 millioner kroner i året for å hjelpe eller legge føringer for lokalmenighetene i Den norske kirke, men er det noen hjelp?

Sokneprest Heidi Frich Andersen har denne uken pekt på mange viktige fakta om Den norske kirke. De utallige reformene har svært liten betydning for lokalmenighetene, altså for den faktiske kirke. De skaper heller ekstra arbeid, som ofte ikke fører til noe konkret arbeid til beste for kirkens medlemmer. De fleste tall i kirken peker nedover og det har de gjort i mange år. Det betyr at det er noe vi gjør feil. Andersen peker på en vei ut av uføret. Vi må sette søkelys på de åndelige verdiene. Kirken må altså fokusere på å være kirke.

TF professor Marius Timmann Mjaaland støtter Andersen delvis i VL og sier bla at en forsøker å få til en enklere struktur, som ikke er teologisk gjennomtenkt. Ja, det synes også slik for oss, og en er alt for forsiktig, siden grunnstrukturene må endres. Timelistene er nevnt og all den tid dette tar for den enkelte prest, så prostene som samler listene opp, så den som legger alle timelistene inn på bispedømmekontoret og til sist havner det hos lønningskontoret. Dette blir mye jobb for at presten skal få betalt for overtid. Er det ikke bortkastet tidsbruk?

Er ikke stillingen en prest har, en lederstilling som burde ha en lønn uansett arbeidstid? Presten har jo allerede en lederlønn i forhold til de andre ansatte i kirken, også de med utdanning av tilsvarende lengde. Hvorfor skal overordnede sitte og kontrollere og evt instruere hva prestene skal bruke tiden til? Dette kan ikke være teologisk gjennomtenkt. For Gud stoler på og satser på det enkelte mennesket, enda det er å ta en stor sjanse, men han gjør det allikevel. Det er det kristne prinsippet. Tanken om at alle må kontrolleres har kommet inn i norsk offentlig administrasjon. Hvor kom den fra? Det er da ikke det som er Bibelens budskap? Så drar vi med oss dette fra tiden da vi var statskirke. Ja, vi har til og med, for ikke lenge siden utvidet kontrollen med å innføre de omtalte timelistene for prestene. Er tanken her at biskopene og Kirkemøtet skal sitte og bestemme hva som skal skje i lokalmenighetene? Er dette teologisk gjennomtenkt? Noe har vi selvfølgelig felles, men livet på Helgeland er annerledes enn i Oslo øst eller vest og en må bruke ulik tilnærming for å nå ulike mennesker. Ser vi i Bibelen så har Gud stadig forskjellige måter å møte folk på. Det er stadig noe nytt, noe annerledes. Dypest sett er det bare Gud som vet hvordan han kan berøre et enkeltmenneske eller en folkegruppe, slik at de blir hans disipler. Det er derfor bønn er så viktig. Det er derfor det er så viktig at Jesus er kirkens herre og da trenger vi som kirkens tjenere å bruke mye tid sammen med Han og gjøre som han sier. (etter beste evne.) Ellers vil vi ikke lykkes, som kirke.

Nå går kirken i politisk retning. Den skal være demokratisk (dette er ikke en bibelsk verdi!) og den skal være en god arbeidsgiver (regulert og kort arbeidstid, som er godt betalt). Så er det viktig å holde hjulene i gang på menneskelig vis. Kirkens identitet og vesen, altså kirkens kall blir på en måte glemt. Fortsetter vi som dette er det selvsagt at kirken kommer til å forsvinne.

For å komme ut av denne hengemyren, må vi satse på de bibelske prinsippene. Tenke igjennom teologisk hva skal gjøre, også hvordan vi skal organisere kirken.

Hvordan organisere kirken fremover – to enkle grep?

Vi må ta drastiske grep for å få til endringer som kan få betydning for kirken. Som jeg innledet med bruker sentraladministrasjonen og bispedømmerrådsadministrasjonene rundt 600-700 millioner i året, når utgifter til pensjon og menighetsrelaterte stillinger er trukket fra. Dette tilsvarer ca. en stilling pr prest eller menighet i hele landet, som brukes til å holde prestene i arbeid og på alle reformene. For å si det på en annen måte: Lokalmenighetene sponser altså sentral administrasjonen i kirken med rundt kr 500.000 hver i året. Kunne ikke feks kr 400.000 vært brukt bedre lokalt? Vi må merke oss at utgiftene til administrasjonen hos kirkevergene er ikke med i disse tallene. Det kommer i tillegg. Og noen felles funksjoner må vi ha i kirken.

Men Bønnelista mener at vi må i størst mulig grad bort fra prinsippet om at «noen skal bestemme over andre», siden Gud satser på det enkelte mennesket. Derfor ønsker Bønnelista at de lokale menighetene skal være arbeidsgivere og ansette alle sine medarbeidere og vi ønsker at Kirkemøtet bare skal avholdes hver 3. eller 4. år med delegater valgt av menighetsmøtet i lokalmenighetene. Slik som f.eks. generalforsamlingen i Det norske Misjonsselskap eller noen av de andre organisasjonene. Støtten fra staten må så fordeles direkte til lokalmenighetene etter medlemsantall, av dette må det trekkes en liten prosent til fellesutgifter. Hvis vi gjør dette, vil vi få mer ressurser og ansvar lokalt, og vi vil ikke ha bruk for den store administrasjonen sentralt i kirken som vi nå har. Men det vil være bruk for alle som nå arbeider sentralt i kirken i de lokale menighetene.

En slik overgang vil selvfølgelig være svært krevende for lokalkirken, men den lokale menighet i Den norske kirke vil da bli som de andre kirkene i Norge, altså som frikirkene. De klarer seg jo med egne ansatte, både små og store. Noen steder vil dette selvfølgelig bli meget krevende, men da må den enkelte menighet være fri til å knytte til seg kompetanse og støtte f.eks. fra KA, KNIF eller andre. På lik måte som huseiere som driver utleie kan melde seg inn i Huseiernes landsforbund og få råd til kontrakter og juridisk støtte etter behov.

Kirken må altså ta store strukturelle grep for å lykkes, i tillegg til at den må fokusere på sitt kall og åndelig innhold. Vekk fra høringer og reformer og til menighetsarbeid, eller vekk fra politisk arbeid i kirken, til bibel og bønn, der vi elsker Gud og tjener våre medmennesker.

For, har vi kun et politisk budskap vil vi på sikt være helt uinteressante. Vi vil bare interessante i den grad menneskene møter Kristus selv, via oss og i kirken.